

Skatteministeriet
Den

J.nr. 2004-711-0040

Til
Folketingets Skatteudvalg

L 112 - Forslag til Lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer.

Hermed fremsendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 19-25 af 5. april 2005.

Kristian Jensen

/Jesper Skovhus Poulsen

Spørgsmål 19: Vil ministeren oplyse, hvor en flygtning eller indvandrer, der har en skatterestance og som ikke kan det danske sprog, skal henvende sig?

Svar: Flygtninge og indvandrere, også de der måtte have sprogvanskeligheder, skal naturligvis henvende sig til restanceinddrivelsesmyndigheden i skattecenteret præcis som enhver anden skyldner.

Som jeg tidligere har været inde på i forbindelse med besvarelsen af udvalgets spørgsmål 14 – L 112/113, indebærer myndighedernes almindelige vejledningspligt en særlig forpligtelse til at yde vejledning og bistand til skyldnere, der som følge af f.eks. sprogvanskeligheder kan have vanskeligt ved at varetage deres interesser. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således efter omstændighederne have pligt til i fornødent omfang at sørge for tolkebistand.

Dette er imidlertid ikke en ny problemstilling. Forståelsesproblemer af denne karakter adskiller sig ikke fra de situationer, der allerede i dag kan opstå i forhold til inddrivelsesmyndighedernes nuværende opgavevaretagelse eller for den sags skyld i forhold til forvaltningens myndighedsudøvelse i almindelighed. Det skal i den forbindelse erindres, at en ikke uvæsentlig del af opkrævningen og inddrivelsen i dag varetages af centrale og regionale myndigheder i staten og fælleskommunale samarbejder.

Jeg mener i øvrigt ikke, at sprogvanskeligheder i sig selv nødvendigvis tilsiger, at kontakten til myndighederne ikke kan ske som i enhver anden sag, men jeg vil gerne understrege, at det er en generel målsætning, at tilrettelæggelsen og organiseringen af restanceinddrivelsen også tager hensyn til skyldnere med særlige behov. Det overvejes bl.a., om der er mulighed for at servicere borgerne på nye og andre måder, herunder om restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige situationer kan komme ud til borgerne, i stedet for at borgerne skal komme til myndighederne.

Spørgsmål 20: Hvordan forestiller ministeren sig, at en borger, der ikke kan forstå det danske sprog, skal kunne komme i kontakt med inddrivelsesmyndigheden, der ofte ligger meget langt væk?

Svar: Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 19.

Spørgsmål 21: Hvordan forestiller ministeren sig, at forvaltningslovens bestemmelser om tolkebistand skal kunne overholdes, hvis en borger ikke kan forstå, hvorfor der skal betales på en skatterestance?

Svar: Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 19.

Spørgsmål 22: Hvordan forestiller ministeren sig, at ældre mennesker, svagelige og dem der føler afmagt for systemerne og som har skatterestancer skal kunne komme i personlig kontakt med den statslige opkrævnings-/inddrivelsesmyndighed ud over pr. telefon?

Svar: Med den indledende bemærkning, at jeg modsætter mig enhver generalisering af ældre mennesker som svage, fremgår det af min besvarelse af spørgsmål 1 og 7, at det er et centralt element i omlægningen af inddrivelsesområdet at ressourcerne skal anvendes der hvor der vurderes at være betalingsevne. Den i spørgsmålet nævnte gruppe af mennesker mener jeg som hovedregel ikke falder i denne kategori, og de vil derfor ikke som udgangspunkt blive udsat for inddrivesskridt.

Herudover har den fremtidige organisering af inddrivelsesopgaven og det fremtidige forenklede regelgrundlag har til hensigt at etablere et system, der grundlæggende ændrer procedureerne omkring en inddrivelsessag – herunder minimerer behovet for personlige fremmøder. Når et betydeligt antal borgere i dag er nødsaget til at være i personlig kontakt ved fremmøde med opkrævnings- og inddrivelsesmyndighederne for at få afklaret og afviklet deres gæld til det offentlige, hænger det efter min opfattelse sammen med, at regelgrundlaget og praksis på inddrivelsesområdet er kompliceret og uensartet, og at der er indlagt vide muligheder for skøn. Dette er på ingen måde befordrende for gennemsigtigheden og dermed for borgernes forståelse af afgørelser på inddrivelsesområdet.

Det er ikke mindst derfor regeringen lægger afgørende vægt på, at samlingen af inddrivelsesopgaven i staten skal følges op af forenklinger og harmonisering af de bagvedliggende regelsæt, så vi kan nedbringe behovet for, at skyldnere – i visse tilfælde alene af forståelsesmæssige grunde – er i personlig kontakt, herunder ved personligt fremmøde, med inddrivelsesmyndigheden, der er dyr og tidskrævende for alle parter.

Når det er sagt, er det klart, at behovet for kontakt mellem borgere og virksomheder og myndigheder i opkrævnings- og inddrivelsessager fortsat vil bestå. Og samlingen af inddrivelsen i staten afskærer på ingen måde en sådan kontakt. Det er imidlertid hensigten, at kontakter i inddrivelsessager i langt højere grad kan foregå telefonisk, pr. brev eller mail, men såfremt behovet opstår, vil kontakten fortsat kunne ske ved personligt fremmøde. I den forbindelse overvejes det i Skatteministeriet, om myndighederne som led i bestræbelserne på at bedre servicen for borgere og

virksomheder i særlige situationer kan komme ud til borgere, der har problemer, i stedet for at borgerne altid skal komme til skatte- og inddrivelsesmyndighederne. Det kunne f.eks. være i situationer som beskrevet i spørgsmålet.

En ikke uvæsentlig del af opkrævningen og inddrivelsen varetages allerede i dag af centrale og regionale myndigheder i staten og fælleskommunale samarbejder om opkrævning og inddrivelse, hvor spørgsmålet om personlig kontakt med myndighederne mig bekendt ikke har givet anledning til problemer. Endelig skal man huske på, at der med kommunalreformen lægges op til en betydelig reduktion i antallet af kommuner, hvilket også i en kommunal inddrivelsesmodel ville betyde en forandring i forhold til situationen i dag.

Spørgsmål 23: Vil ministeren oplyse, hvem der skal betale for tabt arbejdsfortjeneste og dyr transport til skatte-/inddrivelsescentrene?

Svar: Som jeg er inde på i besvarelsen af spørgsmål 22 bestræber vi os på, at borgerbetjeningen på skatte- og inddrivelsesområdet fremover skal foregå via andre kanaler end dem, vi kender i dag. Efter fusionen af de statslige og kommunale skattemyndigheder og samlingen af inddrivelsesopgaven i staten vil en borger f.eks. kunne rette henvendelse til et hvilket som helst skattecenter i landet, og altså ikke kun det, der ligger nærmest den pågældendes bopæl. Der vil endvidere ske en udbygning af Tast Selv løsninger, som hidtil ikke har været så udbredt på inddrivelsesområdet, ligesom der vil blive etableret landsdækkende servicetelefoner.

Jeg henviser endvidere til besvarelsen af spørgsmål 22.

Spørgsmål 24: Hvordan forestiller ministeren sig, at små selvstændigt erhvervsdrivende skal kunne komme i personlig kontakt med skatte-/inddrivelsescentrene uden at miste mange arbejdstimer, hvis de har noget de gerne vil forelægge personligt for myndigheden?

Svar: Selvstændigt erhvervsdrivendes virksomhedsrelaterede restancer inddrives i dag af de regionale told- og skattemyndigheder. Selvstændigt erhvervsdrivendes personlige skatterestancer inddrives af kommunerne, og i det omfang den erhvervsdrivende måtte være i restance med andre offentlige krav, vil den pågældende skulle være i kontakt med yderligere offentlige inddrivelsesmyndigheder. I forbindelse med den statslige inddrivelse overfor ca. 69.000 personligt drevne virksomheder er der et sammenfald med andre inddrivelsesmyndigheder i ca. 52.000 tilfælde.

Sammenlægningen af inddrivelsesopgaven hos én myndighed vil for de berørte borgere begrænse kontakten ved, at borgeren kan få afklaret sine forhold ét sted – hos restanceinddrivelsesmyndigheden, der vil være repræsenteret i hvert enkelt af de 30 skattecentre.

Jeg henviser i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål 22 med den tilføjelse, at den i spørgsmålet omhandlede personlige forelæggelse for skatte-/inddrivelsescentrene jo ikke nødvendigvis behøver at ske ved fysisk personligt fremmøde.

Spørgsmål 25: Er det korrekt opfattet, at det i mange tilfælde bliver billigere for en borger (undgår tabt arbejdsfortjeneste og tabte timer) ikke at give møde ved den statslige inddrivelsesmyndighed, da det bliver billigere at lade den statslige inddrivelsesmyndighed komme ud til borgeren ved udkørende fogedforretning?

Svar: Nej, det er ikke korrekt opfattet. Omkostningerne ved at udvise passivitet i en inddrivelsessag kan meget hurtigt løbe op i form af påløbne morarenter, rykkergebyrer, gebyr i forbindelse med tilsigelse til udlægsforretning og gebyr i forbindelse med en udgående fogedforretning. Jeg må derfor kraftigt fraråde at anvende den i spørgsmålet skitserede fremgangsmåde.

Jeg henviser endvidere til besvarelsen af spørgsmål 22 og 23 og særligt til, at personlige forelæggelser for skatte-/inddrivelsescentrene som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 24 ikke nødvendigvis behøver at ske ved fysisk personligt fremmøde.